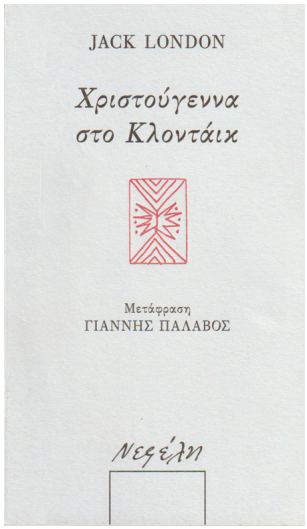

Τούτες οι μέρες σαν να έρχονται ανάμεσα από τις αγωνίες των περισσότερων να μην ξεχάσουν να φανούν συνεπείς στα συνήθη ευχολόγια, μαζί με το επιβεβλημένο καταναλωτικό όργιο της εποχής, καθώ ς και την σχεδόν υποχρεωτική εορταστική διάθεση που ενισχύεται με κάθε μέσον που υφίσταται.

Σε ένα τόπο που παλεύει τα τελευταία δέκα χρόνια με, αποδεδειγμένα αποτυχημένα, Μνημόνια, και με μια Πανδημία που σοκάρει ολάκερο τον πλανήτη, είναι να απορείς πως μπορεί κάποιος να αμύνεται της κυβερνητικής εξουσίας που ασκεί και πως, ακόμα περισσότερο, κάποιοι άλλοι επιθυμούν διακαώς να τον διαδεχτούν στη θέση του. Όλο αυτό δε, με τους χειρότερους των τρόπων, αν υποτεθεί ότι σε αυτές τις διαδικασίες έχουν ποτέ υπάρξει και καλοί τρόποι. Φαντάζει ως ο ορισμός του παραλόγου.

Μολοντούτο έχουν υπάρξει, εδώ στην πατρίδα μας, πολύ – πολύ χειρότερα Χριστούγεννα. Το ’22, το ’44, και αρκετά άλλα που οι τυχερές γενιές μας δεν βίωσαν. Και δεν είναι απαραίτητη η μαζική καταστροφή ή το θανατικό για να απομακρύνουν τα Χριστούγεννα από το βασικό τους σενάριο.

Ένεκα οι μέρες, ξανάπεσε στα χέρια μου το μικρό διήγημα του Jack London, Χριστούγεννα στο Κλοντάικ. Αφορά την εξιστόρηση των Χριστουγέννων δυο αδελφών, σε ένα περιβάλλον αδιανόητα σκληρό και θανατερά παγωμένο, στα βορειοδυτικά εδάφη των εκβολών του ποταμού Στιούαρτ, στα τέλη του 19ου αιώνα, πάνω στον πυρετό της εξόρυξης χρυσού.

Η μέρα δεν αναμένεται ούτε ιδιαίτερα εορταστική, ούτε ιδιαίτερα πλούσια, όσο κι αν θέλουν

τα αδέλφια να δημιουργήσουν ένα τεχνητό κλίμα, ως προς τούτο. Κι όμως από μια αλληλουχία συμπτώσεων γεννιέται, για τα μέτρα της εποχής και των συνθηκών, μια ευχάριστη, ανθρώπινη, ζεστή ατμόσφαιρα όπου τον πρώτο λόγο έχουν η απροσδόκητη εμφάνιση καλοπροαίρετων προσώπων και ενός πλούσιου χριστουγεννιάτικου τραπεζιού.

Είναι μια κλασσική συνταγή χριστουγεννιάτικης ιστορίας με ευχάριστο τέλος, την οποία ο London δομεί με το ταλέντο του. Με οδήγησε να θυμηθώ ένα άλλο περιστατικό πριν από λίγα χρόνια. Μια κυρία, για την οποία είμαι βέβαιος πως στη ζωή της έχει προσφέρει περισσότερα από όσα έχει ζητήσει, συνόδεψε χρονιάρες μέρες ένα μικρό κορίτσι σε μια Χριστουγεννιάτικη μάζωξη.

Το σπίτι ήταν, για να το θέσω διακριτικά, πολύ πλουσιότερο από αυτά στα οποία περνούσε τις μέρες του το μικρό κορίτσι. Έτσι, όταν μπήκε μέσα χρειάστηκε λίγο χρόνο να περιεργαστεί το σκηνικό. Σαν τελείωσε τις αχόρταγες ματιές του, η κυρία δίπλα άκουσε τον ανεπαίσθητο ψίθυρο της μικρής: «*Σε αυτό το σπίτι θα έρθει σίγουρα ο Άγιος Βασίλης*».